

Tuyên ngôn của một người dân

Một người yêu nước mình (Danlambao) –

Tôi sinh ra có hai chân để đứng thẳng, để đi xa, để chạy tới, để nhảy vọt. Vị thế của chân người không phải là quỳ. Tôi sinh ra có cái đầu và đôi mắt có thể quan sát thấp cao, trái phải, trước sau, trong ngoài, trên dưới. Vị thế của đầu người không phải là cúi. Cúi vì ân hận hay cúi vì nghiêng răng cắn hận đều là cúi.

Quy trăm năm rồi, đứng bật dậy thôi.

Khom ngàn năm rồi, thẳng lưng lên thôi.

Cúi đầu lặng câm cả thế kỷ rồi, ngẩng đầu, lên tiếng thôi...

1.

Nếu người ở giữa, trời ở trên và đất ở dưới là thuận tự nhiên, thì ngược lại là loạn.

Nếu dân ở giữa, luật pháp ở trên và chính quyền ở dưới là thuận, thì ngược lại là nghịch.

Khi nhà vua ngồi trên pháp luật thì dân bị đè đầu và chặt đầu, chỉ có dân sai, vua không sai, vua sở hữu cả quyền lực lẫn chân lý.

Khi ý thức hệ ngồi lên trên thực tại thì mọi người, từ trụ cột triều đình đến chị lao công, đều bị “thuốc” rằng mình đang sống một cuộc đời hoàn toàn hợp lý, hợp lý nên đồng lõa và im lặng.

Khi chính quyền ngồi trên thông tin thì một nửa sự thật là sự thật, người ta sẽ đốt sách, dựng tường lửa, nhốt trí thức, nhà báo đeo mặt nạ, đêm tháo ra thấy túi nhục, ngày không đeo thì mắt mặt và mắt việc.

Khi nhóm lợi ích ngồi lên trên kinh tế thì người người sẽ thi đua tham nhũng, công an sẽ rượt đuổi người bán hàng rong và làm nợ cho lãnh tụ rút ruột công trình, nhà nước sẽ ung dung bày vẽ những dự án vừa nguy hiểm vừa ngớ ngẩn từ bauxite, điện hạt nhân đến đường sắt cao tốc, sân golf trong phi trường.

Khi tập thể ngồi lên trên cá nhân thì kẻ gian manh dẻo miệng sẽ đạp đổ người chính trực, bạo lực và sự hào nhoáng của đám đông sẽ được ca tụng như cái đẹp.

Khi nhà nước ngồi trên tôn giáo thì giám mục bị lăng mạ, hòa thượng bị cấm đi lại, thiền sư trở thành mối lo ngại, lễ lạc sẽ hoành tráng, nhưng sự thật và tình thương không được là quyền lực tối thượng.

Khi giáo điều ngồi lên trên giáo dục thì học trò vừa là vẹt, vừa là ếch nhìn lên miệng giếng có chân song.

Khi tuyên truyền ngồi trên văn nghệ thì sáng tạo chỉ là sơn phết nguệch ngoạc trên miếu cổ, tác phẩm bán được nhờ cái bì, hội văn học nghệ thuật tồn tại để tô hồng, hội sinh viên lập ra để múa hát, mọi cái gai đều bị vặt trụi.

Khi kẻ cầm quyền ngồi lên trên tư pháp thì mặc dù chưa xét xử người bị xem là có tội đã thú tội, xin tha, những gì “phi vật chất” cũng trở thành chứng cứ, bản án được soạn trước, vụ nghiêm trọng được xử trong một buổi, thân nhân và báo chí ngồi xem tòa qua TV, người dung được trả tiền ngồi trong phòng xử, tất cả đều “đúng theo hiến pháp và pháp luật”.

Khi ý vua ngồi trên ý dân thì mọi cuộc bầu cử chỉ là vở kịch dờ, cả xã hội biết mình đóng kịch mà vẫn đóng, vì sợ.

Khi một nhóm người tự cho mình quyền lãnh đạo vĩnh viễn ngồi trên toàn dân tộc, bóp méo quá khứ, bóp méo hiện tại, gò ép tương lai, và nhất là khi bè nhóm ấy để mặc cho ngoại bang đùa giỡn với lãnh thổ nước mình, xâm hại nhân dân mình, thì họ chẳng khác gì bọn giặc cướp tay sai, vừa bán nước cầu vinh, vừa cõng rắn cắn gà nhà, dường như họ cũng lại rất tự hào khi cúi đầu, khom lưng, quỳ gối.

Và đó là khi tôi và mọi người đánh mất mình, mất tiếng nói, mất khuôn mặt, mất lương tri, mất những gì tạo nên nhân phẩm.

Và đó là khi sự im lặng chịu nhục, của tôi, của bạn, của hàng trăm ngàn người có học, của hàng trăm ngàn cựu chiến binh, của hàng trăm ngàn người các sắc tộc thiểu số, của hàng triệu tín đồ Phật giáo, Thiên Chúa giáo, Cao Đài, Hồi giáo, của hàng triệu triệu doanh nhân, công chức, công nhân, nông dân, sinh viên, học sinh, sẽ trở thành vô lý, hèn yếu, hèn hạ, hèn mọn, thậm chí còn là sự đồng lõa, dù là đồng lõa vô tình, với kẻ cầm quyền không có chính nghĩa.

2.

Tôi phải làm gì?

Tôi từ chối giả dối. Tôi từ chối độc tài.

Và cùng lúc, tôi từ chối im lặng, kẻ đồng lõa của độc tài.

Tôi cũng từ chối bạo lực, dụng cụ của độc tài.

Tôi sẽ lên tiếng không vì lòng căm thù, mà vì niềm tin vào sự thật linh thiêng.

Tôi tin như bao thế hệ loài người đã tin rằng: Dù bạo quyền với sự gian dối và độc ác nhiều lúc thắng thế và huênh hoang mình bất khả chiến bại, nhưng cuối cùng những chế độ ấy, sự gian dối và độc ác ấy sẽ bị loại trừ, đau đớn có thể kéo dài, nhưng mọi bạo chúa đều có ngày tàn.

Tôi sẽ không đập phá, nguyên rủa, đánh đấm, giết chóc. Hơn thế nữa, tôi cũng không chống cự khi cường quyền trấn áp tôi, nhưng dứt khoát, tôi cũng sẽ không im lặng.

* * *

Tôi là nhà báo, tôi sẽ từ chối viết láo, viết né, viết bẻ, viết méo. Tôi cũng sẽ từ chối viết nhằm hoặc im lặng. Tôi sẽ có can đảm từ chức nếu bị áp lực phải làm trái với lương tâm và sự thật.

Ai sẽ làm được gì khi hàng chục ngàn nhà báo từ chối viết sai, từ chối im lặng, cúi đầu, chịu nhục.

Tôi là công chức, tôi sẽ không đi làm để bộc lộ sự bất bình của tôi khi chính quyền của một nước có chủ quyền lại hèn hạ cam nín trước sự hống hách của ngoại bang xâm phạm lãnh thổ nước mình, chẳng khác gì chính quyền bù nhìn thuộc địa, và khi người dân lên tiếng thì lại bị lực lượng an ninh đứng về phía những kẻ bù nhìn kia đàn áp.

Tôi là người có công với chế độ, tôi sẽ trả lại huân chương, bằng khen, trả lại cả chức tước và nhiệm vụ, vì tôi không còn thấy hãnh diện về chúng nữa, vì những kẻ nhân danh chúng đang làm nhục chúng. Cũng vì tôi không muốn hợp tác với kẻ ác, dù là bằng sự nín lặng.

Tôi là nhà giáo, tôi sẽ từ chối không dạy những điều tôi không tin là đúng, và tôi sẽ nói những bản thảo mà lương tri tôi còn đang cân nhắc.

Tôi là nhà văn, tôi sẽ chỉ viết những gì tôi tin, tôi nghĩ, tôi cảm, tôi hoài nghi. Bên cạnh đó, tôi cũng sẽ ngưng thờ chữ, ngưng nhân danh chữ mà hủy hoại kẻ khác mình. Tôi cũng ngưng dùng chữ như son phấn, mà chỉ viết khi chữ bật lên từ sự thật và tình người.

Tôi là nhà triết học, tôi sẽ tôn trọng tiếng nói của lẽ phải, ít nhất là trong thời đại mà sự thật cần như thuốc trị căn bệnh giả dối và nguy hiểm. Tôi sẽ lên tiếng rằng người trí thức không bao giờ làm nô lệ cho bất cứ chủ nghĩa nào, vì tất cả chỉ là phương tiện, chứ không phải vật thờ.

Tôi là người tu hành, tôi sẽ rao giảng bằng lời nói và bằng chính đời sống mình rằng con người ta không hề thiếu những chân lý để tin theo, mà thiếu sự dũng cảm để sống với những gì mình tin.

Tôi là nhà đấu tranh, khi nhà cầm quyền đánh má bên này tôi sẽ đưa thêm má bên kia cho họ đánh chứ không đánh trả, chống cự, dù bằng lời nói, việc làm hay suy nghĩ.

Vì tận cùng, tôi không hành động vì thù ghét nhà cầm quyền.

Tôi cũng không hành động vì sợ hãi.

Tôi sẽ đấu tranh cho sự thật và tình người, bằng chính sự thật và tình người.

* * *

Tôi và hàng ngàn người sẽ ngồi trước tòa lãnh sự và đại sứ Trung Quốc, cầm biểu ngữ, mặc áo thun nói rằng Hoàng Sa, Trường Sa là của Việt Nam.

Công an bắt thì bắt, tôi sẽ không chống cự.

Nhà tù nào, nền công lý nào trên trái đất này sẽ giam cầm những người chỉ nói mình yêu nước? Chỉ có thực dân và kẻ bán nước mới làm thế.

Khởi hành từ một hai người, sẽ có hàng chục, hàng trăm, hàng ngàn người cùng tôi hành hương từ Sài Gòn, Hà Nội tiến về Tây Nguyên, chỉ để nói rằng: Hãy bảo vệ Tây Nguyên như bảo vệ cột sống.

Công an, côn đồ, có khi cả quân đội, sẽ chặn đường, đánh đập để giải tán chúng tôi. Chúng tôi sẽ im lặng chịu đòn, nhưng dứt khoát không bỏ cuộc.

Quân đội nào, công an nào lại trừng phạt, hay thậm chí bắn vào những người dân chỉ kêu gọi bảo vệ nước mình? Chỉ có quân chiếm đóng, quân tay sai của ngoại bang mới làm thế.

Tại sao quân đội và công an không đứng ngoài chính trị và đứng về phía nhân dân? Đừng là công cụ chỉ biết thừa hành lệnh của kẻ cầm quyền chống lại nhân dân.

3.

Tôi đã từng thù ghét và giận dữ:

Tôi đã từng bắt mẫn, muốn trả đũa, muốn đập phá, muốn lật đổ, muốn giải tán, muốn giết, muốn quật mồi.

Nhưng khi lòng tôi căm ghét và thù oán thì cũng là lúc tôi sợ hãi.

Sợ thua cuộc.

Sợ bị giày vò, bị tra tấn, bị sỉ nhục.

Sợ đói, sợ khát, sợ cô lập, sợ đau đớn, sợ phát điên, sợ chết.

Giờ tôi hiểu rằng để chiến thắng độc tài, tôi phải chiến thắng chính tôi, chiến thắng nỗi sợ trong tôi.

Và tôi chỉ có thể chiến thắng nỗi sợ nếu lòng tôi không thù ghét.

Không thù ghét, không sợ hãi, nhưng cũng không bạo động và gắng vuron đến chân thiện mỹ không chỉ là thuốc trị bệnh độc tài cho đất nước, mà còn là con đường giác ngộ hoặc thánh hóa chính tôi, và biết đâu, cho cả loài người ở thế kỷ này và sau nữa.

* * *

Dân tộc tôi chia năm sẻ bảy, nát vụn vì ý thức hệ, vì hồ ngăn cách đỏ với vàng, trong với ngoài nước, thiên cộng và chống cộng, vô thần với hữu thần, kẻ trên và người dưới, cũ và mới...

Nhưng đó chỉ là những ngăn cách giả tạo, vì tất cả đều là những con người đau khổ.

Hãy nhìn nhau như những con người có cùng mẫu số chung là di sản tan hoang của lịch sử, là đất nước truyền đời nghèo hèn, là đầu nát vì bom đạn ý hệ, tim đau vì muôn ngàn vết đâm phiến não.

Những đứa con tan hoang của bà mẹ tan hoang sao say mê giết nhau?

Kìa, mẹ vẫn xiêu vẹo đi tìm con mình trên đám đống nát còn âm ỉ khói lửa hận thù. Hy vọng của mẹ chưa bao giờ tàn.

* * *

Nhưng, làm sao để thức dậy khi tuyệt đại đa số dân tôi còn ngủ, ngủ chìm trong sự sợ hãi, cầu an, hồ nghi, bất tín, co cụm?

Tuyệt đại đa số những người trí thức cũng đang ngủ, ngủ vì không có can đảm nghĩ, nói và làm những gì mình tin là đúng.

Đó là hèn nhát.

Sự hèn nhát không xứng đáng với phẩm giá của một con người.

Tôi sinh ra có hai chân để đứng thẳng, để đi xa, để chạy tới, để nhảy vọt. Vị thế của chân người không phải là quỳ.

Tôi sinh ra có cái đầu và đôi mắt có thể quan sát thấp cao, trái phải, trước sau, trong ngoài, trên dưới. Vị thế của đầu người không phải là cúi. Cúi vì ân hận hay cúi vì nghiêng răng cắn hận đều là cúi.

Vượt triệu năm tiến hóa, con người có thể đứng thẳng lưng để thấy cả trời lẫn đất, để đi xa, để nối kết hôm nay với ngày mai và hôm qua. Vị thế của lưng người không phải là khom. Khom vì khiêm hạ, vì hèn hạ, hay khom để cõng trên lưng những bất công, sai lầm, xấu bản đều là khom, như trâu ngựa.

Quỳ trăm năm rồi, đứng bật dậy thôi.

Khom ngàn năm rồi, thẳng lưng lên thôi.

Cúi đầu lạng càm cả thế kỷ rồi, ngẩng đầu, lên tiếng thôi.

* * *

Tôi không xúi giục đám đông xả thân và mỉm cười chết vì chân lý.

Tôi không tin loài người nên nhân danh ý chí tối thượng hay quyền lợi của bầy đoàn để hy sinh cá nhân.

Tôi tin sức mạnh của một người, sức mạnh xuất phát từ một người.

Tôi tin một người có thể đúng hơn đa số.

Sự thức tỉnh thật không đến đại trà với mọi người trong chớp mắt. Tôi tin sự thức tỉnh của từng người một.

Và từng người ấy sẽ đánh thức cộng đồng quanh họ, như ánh sáng đã có thì bóng tối sẽ mất.

Cuộc đấu tranh của tôi, trước khi trở thành cuộc đấu tranh của hàng triệu người dũng cảm đòi hỏi sự thật và tình người, sẽ là cuộc đấu tranh của những cá nhân tỉnh thức và tự nguyện hiến mình cho sự thật và tình người.

Nếu tôi ngại hy sinh, hãy đứng ngoài, cho tới khi tình yêu thương con người chiếm lấy lòng tôi.

Nếu tôi không tin vào sức mạnh của sự thật và tình người, hãy đứng ngoài, cho tới khi nào niềm tin lớn lên. Niềm tin sẽ chuyển dịch lòng người, như chuyển dịch núi non.

Mục tiêu cuối cùng của tôi không chỉ là thay thế một chế độ phi lý, phi nhân, thậm chí phi pháp, bằng một chế độ đáng tin. Mục tiêu cuối cùng của tôi là làm sao cho sự thật và tình người chiến thắng.

Bằng không thì độc tài A sẽ được thay bằng độc tài B, dù chế độ mới có mang những tên gọi mỹ miều, nghe như văn minh, tưởng như tiến bộ.

Cũng chẳng cần chờ đến khi B thay thế A mới có chỗ cho sự thật và tình người, vì sự thật và tình người ra đời trong tim người, chết cũng ở đó, và không đến từ ngoài.

Đừng cho dân tôi ăn bánh vẽ dân chủ tự do, nếu trong lời nói của anh không có sự thật, trong tim anh không có tình thương.

Chính trị nào không xuất phát từ những cá nhân? Có khi cả một hệ thống chính trị sụp đổ vì sự có mặt của một vài con người, đúng lúc, đúng chỗ. Bằng không thì nó có thể tiếp tục lây lất tồn tại, dù ngày càng tàn ác, hư đốn, ngớ ngẩn, bị lật mặt, lật trường.

Dân chủ, tự do có thể có mặt ngay hôm nay trong điều tôi nghĩ, lời tôi nói, việc tôi làm, với chính tôi, với đồng loại, với thế giới quanh tôi.

Tên gọi khác của tự do và dân chủ có lẽ chính là sự thật và tình người.

* * *

Khi tôi có đủ dũng cảm để dùng quyền năng của một người tỉnh thức,
Khi tôi hiểu được vì sao mình quỳ gối, khom lưng, sợ hãi và cúi đầu, lặng câm, hèn mạt,

Và khi tôi tin rằng:

Chỉ có sự thật mới thắng được gian dối,
Chỉ có tình người mới chữa lành thương tật,
Và dũng cảm là nhiên liệu trong tim người
Đó là lúc tôi đứng lên, cất tiếng
Uy dũng như một con người trời sinh ra biết sống ngẩng cao đầu.

[Một người yêu nước mình](http://danlambaovn.blogspot.com)
danlambaovn.blogspot.com

Chuyên tới: **Việt Nhân**
PB09122012